

SAN MARCO IN LAMIS-I AGOSTINO ATYA NAPLÓJÁBÓL

San Giovanni Rotondo kolostorában (1929-1950)

1931. július 1-jén San Giovanni Rotondóba utaztam, és egy órát beszélgettem Piuccio-val (*így hívta Agostino atya kedves barátját, Pio atyát*). 1931. június 12-i dátummal a Szent Hivatal bizonytalan időre megvont Pio atyától a papi szolgálatok elvégzésére vonatkozó minden engedélyt, és csupán zárt ajtók mögött, a kolostor belső kápolnájában engedélyezte számára a misézést. Az atyát nagyon levert lelkiállapotban találtam. Amint becsukódott mögöttünk cellájának ajtaja, sírva fakadt. Magam is nagyon megrendültem, de igyekeztem uralkodni magamon. Hagytam, hogy ő néhány percig kisírja magát, majd beszélgetni kezdtünk. A kedves atya bevallotta nekem, ez a megpróbáltatás nagyon váratlanul érte. Vigasztaltam, ahogy csak tőlem telt, de csak ennyit mondhattam, engedelmeskednie kell. Eszembe jutott, hogy néhány évvel korábban Pio atya azt mondta nekem, hogy egyszer majd eljön az idő, amikor minden bizalmas barátja, jóakarója önhibáján kívül, de magára hagyja majd. Én ezt mondtam neki: „Íme, eljött az idő. Neked ki kell állnod ezt a próbát, és azután meglásd, mindenki újra szeretni fog, jobban, mint valaha.” Ő erre ezt felelte: „Nem hiszem, hogy ez lenne az az alkalom.” Mire én: „De bizony, ez az. Jézus így akarja. Legyen hát meg az ő akarata. Neked továbbra is szenvedned kell, meg kell hoznod a magad keresztáldozatát, az emberek pedig újra és újra szögeket ütnek majd beléd. De mindez Isten dicsőségére, és az emberek üdvösségére történik majd.” „Pontosan a lelkek miatt érzek oly nagy lelki fájdalmat” – válaszolta. Mire én: „Te csak imádkozz, és viselj el minden szenvedést az emberek üdvösségéért, és Jézus sok-sok léleknek megkönyörül majd általad, még akkor is, ha nem végzel papi szolgálatot, csak a szenvedésed áldozatát ajánlod fel neki!”

1931. július 24-én ismét visszatértem San Giovanniba. Majdnem egy órán keresztül beszélgettem Piuccio-val. Ez alkalommal Isten kegyelméből igen felszabadultnak éreztem őt. „Mostanában hogy telnek a napjaid?” – kérdeztem. „Imádkozom, tanulok, amennyi csak tőlem telik, és zavarom szerzetestársaimat” – felelte félig tréfásan. „Hogy érted ezt?” – kérdeztem ismét. „Viccelek, mint azelőtt, sőt még jobban is!” – válaszolta. Majd pedig így folytatta: „E szörnyű megpróbáltatás első napjaiban borzalmasan érzetem magam. Majd az Úr erőt adott nekem, és én alkalmazkodtam az új körülményekhez, Krisztusnak hála. De ön, atyám, ha csak teheti, gyakran látogasson meg engem! Nagy szükségem van a baráti, testvéri, atyai szóra!” Amikor megkérdeztem, hogyan viseli az újabb szenvedést, amely a kereszthez szegezi, ő így válaszolt: „Istennek hála, a fájdalom csökkent, és én cseppet sem zúgolódom miatta.”

Szeptember 24-én ismét San Giovanniba utaztam. Pio atyát igen megkönnyebbültnek láttam. Miután szokás szerint meghallgattam a szentgyónását, félórát beszélgettem is vele. Kínjai még mindig marcangolják szívét, ám szenvedése, bár elhúzódó és szinte folyamatos, mégis elviselhetőnek mondható.

„Bebörtönzését” erős és bizakodó lélekkel viseli, egyre inkább felismeri abban Isten akaratát, és minden erejével igyekszik beteljesíteni azt. Természetesen sokat szenved, mert nagyon szereti az embereket, de minden szenvedését felajánlja Jézusnak, és száműzetésében is folyamatosan az emberiségért imádkozik.

Ez alkalommal Pio atya cellájába lépve én is megéreztem azt a különleges illatot. Hányszor jártam már abban a cellában, hányszor beszélgettem ott vele, hány alkalommal érinthettem már a vérével átitatott kötéseket! Ám ezt az illatot még soha nem éreztem. Meghatározhatatlan illat lengte be a helyiséget, valami igen kellemes, finom illat. Megjegyzem, az én szaglásom igen rossz: csak a nagyon rossz és a nagyon jó illatokat érzem. Gyermekkoromban gyakran vérzett az orrom, így ez az érzékszervem igen eltompult. Ez alkalommal azonban egyértelműen éreztem azt a földöntúli illatot, amely az atya személyét lengte körül. Ugyanez a csodás illat érződik minden használati tárgyán, és minden dolgon, amihez hozzáér. Még most, hét nap múltán is, ahogyan írok, érzem azt a csodás illatot.

1933. július 28. – Egy egész napot töltöttem San Giovanniban és hosszasan beszélgettem Pio atyával. Néhány napja az egyházi hatóságok újra engedélyezték neki, hogy a templomban nyilvános misét mondjon, és egyelőre csak a szerzeteseket gyóntathassa. A legmagasabb hatóságok ezen végzése nagy vigaszt jelentett Pio atya lelkének, és én együtt örvendtem vele. Szívből hálát adtunk Istennek. Reméljük, Pio atyát mihamarabb teljes mértékben rehabilitálják, minden vád és kétely alól felmentik, és szentsége mindenki előtt felragyog majd.

1938. május 12-14. – Három napot töltöttem San Giovanni Rotondóban egy magánszemélytől érkező és titkos küldetés teljesítése végett. Tudomásomra jutott, hogy valaki látni vélte egy asszonyszemélyt a kolostor előtti kis téren, majd pedig ugyanezt az asszonyt látni vélték a templomba bemenni. Ez azon a napon is megtörtént, amikor a templom délután három óráig zárva tart. Természetesen a vád szerint maga Pio atya engedte be az asszonyt a templomba, mégpedig több alkalommal, éjjel és nappal egyaránt.

Kikérdeztem a vádat megfogalmazó asszonyt, aki eskü alatt vallotta, hogy saját szemével látta azt a bizonyos másik asszonyszemélyt a templomba belépni. „És vajon ki nyithatott neki kaput olyan kései órán?” – kérdeztem. „Hát Pio atya!” – jött a válasz. Majd megemlítettem egy harmadik asszonyt, aki szintén tudott minderről, és aki őt is felbízta, hogy keressen fel és tegyen vallomást előttem. Kikérdeztem hát a harmadik nevezett asszonyt is, akinek hitét és jóságát ismertem, ő viszont azt válaszolta nekem, hogy semmi ilyesmiről nincs tudomása. Természetesen megkérdeztem Pio atyát is, tud-e vagy hallott-e bármit erről az ügyről, aki ezen ördögi ármánykodás hallatán csak mosolygott szavaimon. Végül senkit nem találtam, aki azt állította volna, látta Pio atyát, vagy bármelyik másik szerzetest, amint azon a kései órán kinyitja a templom kapuját. Maga az ördög volt az, aki kihasználta egy asszony féltékenykedését.

Istennek hála azonban, a sátán aljas mesterkedése ez alkalommal is lelepleződött és semmilyen vád nem nyert bizonyítást... *(folytatás következik)*

Don Gabriele Amorth: A TŰZPRÓBA ELSŐ ÉVTIZEDE (1923-1933)

1926. július 11-én a Szent Officium ugyanazt a tiltást hirdette ki Giuseppe Cavaciocchi könyvére vonatkozóan, és ugyanazt az intést fogalmazta meg a hívek számára: *ne menjetek Pio atyához!* 1931. május 22-én, szintén a Szent Officium, ugyanazt az elítélést hirdette ki Alberto del Fante könyve tekintetében, és megismételte a hívekhez intézett intést: semmi látogatás és semmi levél.

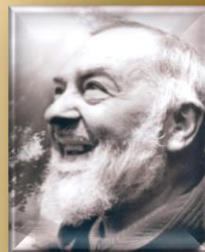
Így érkezik el a nagyon szomorú 1931. május 31-e, amikor megvonják Pio atyától a szolgálati engedélyt: betiltják nyilvános miséit, de engedélyezik, hogy a rendházon belül magánmiséket végezhesen; főleg pedig megtiltják számára a gyóntatást. Amikor, néhány nappal később, Raffaele atya szomorú kötelességként közli Pio atyával a Vatikán dekrétumát, ő egyszerűen azt válaszolja: „Legyen meg Isten akarata.” Több mint két éven keresztül rabként élt a saját kolostorában. Imádsággal és nagy szenvedésekkel teli évek ezek. Rendtársainak, akik néhány biztató szót intéztek hozzá, azt válaszolta: „Épp a lelkek miatt érzem a próbatétel fájdalmát.” Rettenetes évek ezek, és nem lehetett tudni, mennyi ideig tart a nagyon súlyos büntetés; nem lehetett tudni az okát sem; senki nem vádolta semmiféle mulasztással, és senki nem adott lehetőséget neki, hogy igazolhassa magát, elmondja saját véleményét. Ennek ellenére volt ereje vidámnak mutatkozni rendtársai előtt, hogy ne engedje saját keresztjének súlyát rájuk nehezedni. „Bebörtönzötteknek” érezte magát, de mindent felajánlott Istennek, ebben az a meggyőződése segítette, hogy ez is része „magasztos küldetésének”.

Kint időközben tombolt a vihar. A sajtó persze nem ült csöndben, s még kevésbé az emberek. Mégiscsak kellett valami magyarázatot találni; ha pedig ilyen nem létezett mindig volt, aki művészi fokon úzte a kitalációt. Vádakról beszéltek a felajánlásokkal kapcsolatosan, melyeket kapott vagy neki küldtek, és amelyeket ő pontosan átadott rendi előjáróinak, megjelölve a felajánló szándékát is. Egyenesen arról beszéltek, hogy nők jártak be éjszakánként a templomba, és ki tudja, mik történtek itt. Aztán özönlöttek a névtelen levelek.

Nehéz pontosan meghatározni ezen események kiváltó okát, különösen, ha el akarjuk kerülni a polémiát. Valamit mégis el kell mondani az események szemléltetésére. Kétségtelen, hogy XI. Piusz pápát erőteljesen befolyásolta az általa igen nagyra tartott Gemelli atya gorombán negatív véleménye. Ennek bizonyára nagy súlya volt; a Szent Officium a rendelkezésére álló információk alapján cselekedett, de a kapott rendelkezéseknek megfelelően is. Gemelli atya sajátos jelleme fényében szabad látni Pio atya elleni önféjű magatartását; makacsul állította, hogy megvizsgálta a stigmáit, amelyeket azonban soha nem látott, a Szent Officium ugyanis nem hatalmazta fel erre. Gemelli atyában egyidejűleg hősies erények és nagy gyarlóságok éltek, ami természetes temperamentumának tudható be; próbált javítani magán, mihelyt ez tudatosult benne, és milyen mértékben képes volt rá. Örömmel fog eltölteni, ha a szentek dicsőségébe emelik; a jellemgyenge emberek előtt is világossá válik, hogy elérhetik az életszentséget... (folytatás következik)

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

6/10.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (29.)

...Azt is tudjuk, hogy II. János Pál pápa már ekkor minden nap imádkozik Pio atyához, szívében tehát úgy fordul hozzá, mint a Paradicsom egyik szentjéhez, és lelkiatyjának tekinti őt. Rejtélyes módon igen közel érzi magához a kapucinus barát személyét. Karol Wojtyła átéli az ellene elkövetett merénylet és a betegség különféle szenvedéseit, és ugyanazzal a lelkiállattal éli meg pápaságának nehéz pillanatait, amelyet Pio atya is vallott. 1996 októberében a pápa nyilvánosan is említést tesz arról, hogy a stigmákat viselő kapucinus atyának mennyi félreértésben volt része, és a meg nem értettség borzalmas terhével kellett éveken át együtt élnie. Mindezek ellenére „Pio atya hű maradt az egyházi hatóságokhoz fűződő engedelmisségi fogadalmához, még a próbatételek és az elhagyatottság idején is”. Egy hónappal később a pápai államtitkárság hivatalosan is közli a szentek ügyeiért felelős kongregációval, hogy a Szentatya azt kéri, az úgy a lehető leggyorsabban haladjon előre.

1997 decemberében a kongregáció határozatot ad ki, amelyben elismeri és tanúsítja, hogy Pio atya életében a keresztényi erényeket hősies fokon gyakorolta és valósította meg, és a barát „aki mentes volt minden e világi hívságtól, és aki Jézus Krisztus lángoló szeretetében élt, tökéletesen hasonlatossá vált Krisztushoz azzal, hogy önmagát áldozatként ajánlotta fel a világ üdvösségéért”. A dekrétum kijelenti továbbá, hogy az atya „Isten és embertársai iránt érzett mélyes szeretében Krisztus megváltói működésének folytatójaként tökéletesen beteljesítette szent hivatását, amely egész életét betöltötte”.

Az atyát immár tiszteletreméltó címmel felruházó határozat szerint „Isten szolgálójának egész élete a hit mélyes kifejeződése volt: mindent a hit fényében értékelt és annak nevében cselekedett. Hitét állandó imádsággal táplálta. Napjainak és éjjeleinek nagy részét Istennel való beszélgetésnek szentelte... Nem csupán az Istenbe vetett reményt és mélyes hitet élte és jelenítette meg életében, hanem szavaival és életpéldájával ezeket az erényeket embertársainak szívébe is átültette”...

(folytatás következik)